

¹⁸Azután ezt mondta az ÚRisten: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat. ¹⁹Formált tehát az ÚRisten a földből mindenféle mezei állatot, mindenféle égi madarat, és odavitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezi; mert minden élőlénynek az a neve, aminek az ember elnevezi. ²⁰Így adott az ember nevet minden jószágnak, az égi madaraknak és minden vadállatnak, de az emberhez illő segítőtársat nem talált. ²¹Mély álmot bocsátott azért az ÚRisten az emberre, és az elaludt. Akkor kivette az egyik oldalbordáját, és húst tett a helyére. ²²Az emberből kivett oldalbordát az ÚRisten asszonnyá formálta, és odavezette az emberhez. ²³Akkor ezt mondta az ember: Ez most már csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve: mert férfiemberből vétetett. ²⁴Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és ezért lesznek egy testté.

Kedves Testvéreim!

Egyre több betegről hallok, nem csak a közzétett számokban, hanem személyes környezetemben is. Az ősz egyébként is a betegségek időszaka, ezt tetézi most a vírus, és akkor még nem beszéltünk azokról a betegségekről, amelyek súlyosak, amelyek akár az életet is veszélyeztetik. Erőt, egészséget – hangzik a katonák köszöntése, amit lehet, hogy ma már ki kellene terjeszteni az általános köszönési formaként, hiszen valóban erő kell ebben a számunkra szokatlan új helyzetben, és nagyon is aktuális, hogy valakinek azt kívánjuk, hogy egészséges maradjon. Mondjuk számomra ugyanezt fejezi ki az Isten áldjon kifejezés, amelyet eddig is használtam világi környezetben is, de mostanában egyre többször is tudatosabban teszem. Az én számból talán nem is veszik sértőnek, legfeljebb elkönyvelnek egy naív hiszékenyek.

Isten áldjon! Legyen erőd és egészséged!

Egészség. A legtöbb esetben a test egészsége, a betegségektől való mentesség jut eszünkbe erről a szóról. Pedig mennyivel többet jelent. Gondoljunk csak bele az egész – tehát a teljes szóból származik ez a szavunk. Az ember pedig nem csak test, az egész ember test és lélek és szellem, de ahogyan látjuk mai igénkben, még ennél is sokkal több.

A teremtéstörténet bibliai leírásáról beszélgettünk a hittanérettségire készülő középiskolásokkal a héten. Középiskolás fokon már nem csak a képes Biblia történeteit tanuljuk, nem csak a felszínt nézzük meg ezekben a történetekben, hanem sokkal mélyebben vizsgáljuk a bibliai szöveget. Azon a szinten, amin egyébként úgy vélem érdemes. Olyan ez, mint a bűvárkodás, amikor a víz felszínén vagyunk és egy úszószemüvegen át nézzük a halakat egy szép élményben van részünk, amikor viszont lemerül az ember a halak közé és együtt úszik velük, akkor egy egészen új világ tárul a szeme elé. Így van ez a bibliai szövegekkel, különösen is a teremtéstörténettel, jobban mondva teremtéstörténetekkel kapcsolatban is. És most körbe nézek, hogy hányan kapták fel a fejüket – mert igen, azt mondtam teremtéstörténetek, így többszámban. Miért mennyi van? A Biblia elején két leírást találunk, az egyik a 6 +1 napos leírás, amelynek csúcspontja az ember teremtése, a mások leírás viszont az embert helyezi a teremtés központjába. Más-más nézőpontból mondják el ugyanazt. Mindegyik egy-egy hitvallás arról, hogy a világot és benne az embert, vagy az embert és az őt körülvevő világot az Isten teremtette, alkotta, formálta.

Mindkét teremtéstörténet kulcsszava lehetne az a szó, amely a mai prédikációnak is alapja, és akkor térjünk is vissza rá: egészség!

Azt olvassuk alapigénkben: ¹⁸Azután ezt mondta az ÚRisten: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.

Miután megformálja Isten az embert a föld porából, és az élet leheletét, azaz életet és lelket ad neki, elhelyezi az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizzé. Majd azt látja Isten, hogy teremténye egyedül van. Alkotok hozzáillő segítőtársat. Három szó: alkotok – Isten maga szeretne gondoskodni arról, hogy az ember ne legyen egyedül. Nem azt mondja, hogy menjél Ádám (ember) és valahogy oldd meg ezt a helyzetet. De még csak azt sem kérdezi: miért érzed magad egyedül, hát nem vagyok én elég neked? Isten gondoskodni szeretne az emberről, még hozzá nem is akárhogy. Valami olyat szeretne alkotni, ami hozzáillő, a szó eredeti értelmében „annak megfelelő”, azaz egyenrangú. És a harmadik szó: segítőtárs. Egy a keresztyén házasságról szóló könyvben magyarázza a szerző: „a segítőtárs nem segédmunkás.” Segítő egymást támogató kapcsolat ez. És itt már bele is szaladtunk abba, hogy rögtön a házastársra, a feleségre gondolunk, hiszen lám a házasságról szóló könyv mondja, és hát tudjuk, hogy Isten azután Évát teremti meg. De lépünk vissza egy lépést, mert Isten nem azzal kezdi, hogy megteremti az asszonyt: ¹⁹Formált tehát az ÚRisten a földből mindenféle mezei állatot, mindenféle égi madarat, és odavitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezi; mert minden élőlénynek az a neve, aminek az ember elnevezi. ²⁰Így adott az ember nevet minden jószágnak, az égi madaraknak és minden vadállatnak, de az emberhez illő segítőtársat nem talált.

Miről tesz tanúságot ez a szöveg. Arról, hogy Isten gondoskodása kiterjed azokra is, akik nem találtak házastársat, vagy akik valamilyen okból úgy döntöttek, hogy nem élnek házasságban. De azokat sem hagyja egyedül, akik elvesztették házastársukat. Minden embernek szüksége van a segítőtársra, még ha az nem is a teljesen vele egy egységet képző házastárs, amiről mindjárt beszélünk még, hanem adott esetben egy olyan segítőtárs, aki ott van mellette, és segítségére van. A bibliai szöveg állatokat említ. Ma is tapasztalják, tapasztaljuk, hogy sok embernek a kis házi kedvence, kutyája, macskája, papagája, teknőse, aranyhörcsögje az, akivel megosztja hétköznapijait az ókori Izraelben sem volt ez másképp, csak éppen bárányok és kecskék voltak a kis házikedvencek, akik ott életek a házban, és kézhez szoktatott jószágként segítették gazdájukat, ahogyan a nagyobb állatok is a család részét képezték: tehének és lovak a mezőgazdasági munkákban segítették az embert.

A szövegben fontos hangsúly van a névadáson, amely az ókorban azt is jelentette, hogy aminek nevet ad, a fölött hatalma van. Én adtam a nevét, tehát az enyém. Az Isten így adja oda az embernek a teremtett világot: *odavitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezi...*

Ez a fajta segítőtárs ott van tehát az ember mellett a mai napig, de már a bibliai szöveg is kimondja, hogy az embernek ennél több kell: *de az emberhez illő segítőtársat nem talált.*

Több kell, és még mindig nem a házasságról beszélünk, hanem arról, hogy az embernek, nekünk szükségünk van „lelki” társra. Aki több mint egy kis szörpamacs, akinek elmondjuk a bánatunkat, aztán hozzánk dörgölődik, hangosan nyávog, mintha együtt érezne, pedig közben csak azt mondja: jól van, most már kibeszéltem magad, adj enni most!

A hozzáillő segítőtárs – a másik ember, aki ott van a bajba jutott mellett, aki – ahogy Jézus fogalmaz: az éhezőnek enni ad, a szomjazónak inni, a jövevényt befogadja, a mezítelent felruházza, a beteget, a börtönben lévő meg látogatja. A hozzá illő segítőtárs, az – akikről az evangéliumi történetben is hallottunk: a barátok, akik minden akadályt leküzdve viszik a béna társukat Jézus lába elé. Segítőtárs, aki azon fáradozik, hogy az egészség helyreálljon, aki látja a hiányt és a magából ad, hogy azt kiegészítés, hogy az egészség – testi, lelki egyaránt helyreálljon.

Isten így ajándékoz meg bennünket egymással. Úgy alkotott meg bennünket, hogy egymás segítőtársai legyünk. Nem csak a házasságban, hanem minden emberi kapcsolatunkban. Vajon e szerint élünk-e? Meglátom-e a másik ember hiányát? Odaviszem-e őt Jézus elé? Segítek-e neki, hogy a testi lelki egészsége helyreálljon? Segítem-e, hogy együtt az Istenre figyelve éljük az életünket...

Én sokszor megszegyenülök ebben... pedig erről kellene, hogy szóljon a keresztyén közösség. Arról, hogy egymás testvérei vagyunk, test és vér... egy test és egy vér, mert mindannyian Isten teremtményei, ráadásul Isten megváltott teremtményei vagyunk, akiknek az a feladatuk, hogy segítsük, támogassuk egymást méghozzá az Istenhez vezető úton.

Nem egyszerű jószívűség, hogy dobok a hajléktalannak, hogy utalok a szeretetszolgálatoknak, hogy levest viszek a beteg szomszédnak... ezek is lehetnek fontos dolgok, de az igazi kérdés, az, hogy segítem-e a másikat, hogy ő is az Isten közelébe kerüljön, hogy helyreálljon az egészsége?

Mert az, csak az Isten közelében áll helyre. Félreértjük a Biblia tanítását, ha azt gondoljuk, hogy nekünk az a feladatunk, hogy segítsünk. Nem mi fogunk segíteni, nem mi állítjuk helyre az egészségét. Még akkor sem, ha valaki orvos. Nem az orvos gyógyít, az Isten gyógyít az orvoson keresztül, csak ő adhatja vissza az egészséget, a testit éppen úgy, mint minden másban. A mi feladatunk az, hogy meglássuk a segítségre szoruló, mellé lépünk, és elsegítsük őt Istenhez, aki majd helyreállítja az egészséget, összerakja, ami eltört.

A legtöbbször esküvőkön halljuk ezt az ígét. Mert oda való, és talán a mai korban, amikor az ember szexuális szabadságát hirdelve mozgalmak jelentkeznek, hogy az embernek joga van erre is és arra is, hogy eldöntse férfi akar lenni vagy nő, vagy férfivel, vagy nővel szeretne élni, akkor azért érdemes elolvasni a Szentírás elejének tausaágtételét, amelyben egyértelműen egy férfi és egy nő Isten által egybeszerkesztett kapcsolata az, amit természetesnek tart. Tud másról is, de azt bűnnek mondja.

Nem kirekesztés ez, hanem a természetes rend, amelytől néhányan különböző okokból eltérnek ugyan, de ez nem jelentheti azt, hogy Isten máshogy rendelte volna, és ez mai ígénkből is kiderül. Férfi és nő lesz egy testté, ez az igazi egység, ez az egészség(es).

Jézus is erről beszél, amikor a házasságról, illetve a válásról kérdezik. *Amit az Isten egybeszerkesztett ember azt el ne válassza.*

A házasságtól való tartózkodást egyébként Jézus is elfogadja abban az esetben, ha ez az Isten országáért történik, tehát nem öncélú.

De a mai napon, szándékosan nem a házasságról szerettem volna beszélni az ige kapcsán, hiszen láttuk, bár a felszínen erről van szó, de ha a szöveget, legalább „középiskolás fokon” olvassuk, akkor az emberi kapcsolatok, az egymás Istenhez való segítése éppen úgy a szöveg része. Persze ezt lehet házasságon belül is tenni, sőt szükséges is, hogy a házastársak is segítsék egymást, nem csupán a házimunkában, hanem, hogy együtt kerüljenek egyre közelebb a teremtő Istenhez, és így egészségesek, egészségesek lehessenek. Isten áldjon! azaz erőt és egészséget kívánok mindenkinek! Isten erejét, amelyet megtapasztalhatunk, ha a golgotai keresztre nézünk, hiszen neki annyira fontos volt, hogy a vele való kapcsolatunk egészséges legyen, hogy egyszülött fiát adta.